

Врана Хайдугова живѣше въ единъ голѣмъ градъ, на цинковия покривъ на най-високото здание, кждето стърчаха две кули, а подъ стърхата се виждаше часовникъ, който свѣтѣше нощемъ.

Нейното гнѣздо се намираше въ една дупка на покрива. Тамъ Врана Хайдугова нощуваше. А когато покривътъ се напечеше отъ лѣтното слънце, тя отиваше да спи въ градската градина на хладъ, ведно съ своя орлякъ отъ петнадесетъ врани като нея, съ сиви глави и студени, бѣли очи.

Сутринъ орлякътъ се събуждаше и започваше да се кара съ другитѣ орляци.

— Га, га, га! — чуваше се отъ всѣко дърво.

Премираха се кому принадлежатъ най-хубавитѣ и най-удобнитѣ клони, кжде да отидатъ днесъ за храна или даваха шумни съвети на младитѣ врани, чиито гласове лесно можеха да се различатъ отъ тия на старитѣ.

Градскитѣ чистачи още не сж се прибрали, а орлякътъ вече лети надъ града. Ето го, отива къмъ гробищата. Тамъ сж дошли и други орляци. Накацали сж по кръстоветѣ и чакатъ. Чакагъ да дойдатъ женитѣ да оставягъ по гробоветѣ хлѣбъ, жито, сладки и да налѣгатъ масло въ кандилата. Врана Хайдугова е

навикнала да топи черния си клонъ въ кандилата. Потопи го, изцапа го, а после го чисти, като го трие въ нѣкой кръсть или направо въ тревата.

Щомъ си похапне, и гробищата и умрѣзнатъ, Хайдугова отлита къмъ полето. Тамъ оре нѣкой селякъ. Ето, плугътъ скърца, бавно пристживатъ воловетѣ. Плугътъ е изровилъ изъ земята всѣкакви червеи и насѣкоми. Хайдугова ги обича много. Важно и гордо върви тя следъ орача, а край нея вървятъ дружитѣ ѝ, върви и стариятъ стогодишень гърванъ, Граблю, съ брада подъ клюна. Върви, върви, па започне да се кланя и да грачи: — гра! гра!

Къмъ обѣдъ Врана Хайдугова се връща въ града съ орляка. Отива въ градската градина да си подрѣме. Хемъ си поспива, хемъ гледа отъ клонитѣ на дърветата какво става долу, на пейкитѣ, гдето сж насѣдали хора.

Единъ день Хайдугова бѣше кацнала на корнизата на едно здание и оттамъ гледаше въ единъ отворенъ прозорець презъ улицата, кждето се помѣщаваше шивашка работилница. Бѣше празникъ, дюкянитѣ по улицата бѣха затворени, а самата улица — пуста. Нѣма никой, освенъ сѣнкитѣ на кжшитѣ по паважа. Въ това време Хайдугова знае, че хората обичатъ да си поспиватъ. И ето, на го-